

Григорій Ліщенко

ЖОВТОЦВІТИ

Григорій Ліщенко

ЖОВТОЦВІТИ

Кіровоград-2014

ББК 84(4УКР) 6-5

УДК 82-1

Л 67

Ліщенко Григорій.

Л 67 Жовтоцвіти. – Кіровоград:

Центрально-Українське видавництво, 2014. - 70 с.

ISBN 978-966-130-046-9

У новій книзі, як і попередніх збірках, простежується закоханість автора в рідний край, велика любов до України та українців і тривога за те, як живемо і що нас чекає. Як і раніше, зачаровує його мова: виразна, яскрава, афористична і зворушливо лірична.

ББК 84(4УКР) 6-5

УДК 82-1

ISBN 978-966-130-046-9

© Г.Ліщенко, 2014

© Центрально-Укр. вид-во, 2014

* * *

Жовтоцвіти мої, жовтоцвіти...
Сірий день на морозі зачах.
Нині пізньої осені квіти
Помирають у вас на очах.

Кануть в Лету і болі, і втрати,
І суцвіття зів'яне за мить.
Що прийдеться колись помирати,
Намагайтеся не говорить.

* * *

Здається, дощ іти не перестане,
Холодна ніч від мороку густа.
Колючий вітер мокрими устами
Цілує листя жовтого уста.

Моя душа вся зболена до краю,
Тепер втекти не в силі від зневір.
Із пригорщ долі сивий сум ковтаю,
Отак живу собі наперекір.

* * *

Чужина довкола, чужина,
Дні короткі тонуть у журбі.
Тут мене і радість омина.
Чи коли отак було тобі?

І чи зрозуміти можеш ти,
Як по смерті хочеться мені
Навесні барвінком зацвісти,
Не в чужій, а в рідній стороні.

* * *

Звідкіля ми прийшли сюди, —
Нам сказати ніхто не може.
Ніби зіткані всі з води,
Але зовні такі несхожі.

Й річ не в тім, де взялися ми,
І яку хто займає нішу.
Бути скрізь і завжди людьми —
Ось що в світі найважливіше.

* * *

Впасти на землю навznak,
Погляд у небі втопить.
Боже, навіщо ж ти так?
Чом не зумів захистить?

Кров'ю Майдан весь пропах,
Болем зійшов нанівець,
Сотні Небесної Шлях –
Вічний на серці рубець.

* * *

Я сам собі і блазень, і король,
І хочу вам сказати поміж іншим,
Що з нас тут кожен грає свою роль,
Але моя для мене наймиліша.

Не вимагаю в глядача визнань,
Не лину ввись і не кочусь в долину.
Мені б лишень маленьку крихту знань,
Таланту дрібку й мудрості краплину.

* * *

Дивляюся у височінь безкраю,
Тримаю на долонях цілий світ.
Хоча його ваги не відчуваю,
Та знаю, що йому мільярди літ.

Не оминути, не переверстати
Отої миті, що колись прийде,
Тож тягарем йому боюся стати,
Як він мене в долоню покладе.

* * *

Далекі екзотичні острови,
Фортеці неприступні і високі.
Морські бродяги, де сьогодні ви?
В яких широтах віднайшли свій спокій?

Вітрильника старого час добив,
Десть тут на дні лежать його герої.
Біля корми зелений спрут зробив
Собі хатину з чаші золотої.

* * *

Розкину руки і впаду в траву,
Заслухаюся у вечірню тишу,
Напевно, я лише тому живу,
Що крихту віри у собі залишив.

Вона то ледве тліє, то горить,
То іскрою спалахує в zenіті.
Допоки не прийде остання мить, –
Потрібно вірить попри все на світі.

* * *

Я в цих краях багато літ не був,
Не рвав спориш біля старої хати.
Знайомий птах давно мене забув,
З моїх долонь не хоче хліб клювати.

Роки, роки, що натворили ви?
Від вас я зовсім захисту не маю,
Закутаюся з ніг до голови
У спогади і, може, задрімаю.

* * *

Сонний день відскрипів на морозі,
Першим снігом стежки замело.
Сірий птах у старечій знемозі
Опустив перебите крило.

Ще не раз він злетить в високості,
Ще веселі зустрінуться дні,
Ще запросить весна його в гості.
Жаль, що буде це тільки ввісні.

* * *

Коли настане правди час
І світ жорстокий схаменеться,
Тоді у кожному із нас
Любові паросток проб'ється.

І вкотре ми замолим зло
(Бо стане каменем провина),
Щоб навіть Бога й не було,
Його придумала б людина.

* * *

Пропахла осінь полином гірким,
Безлистий хміль заплівся в огорожу.
Здається, я втомився за роки,
Бо з долею змагатися не можу.

В люстерко часом гляну крадькома
(Напевно, з кожним отаке буває).
До скронь моїх торкнулася зима,
І сива старість в очі зазирає.

* * *

Зелені письмена старих лісів,
Дарованих природою людині.
Тут океан пташиних голосів
І стільки ж сонць у росяній краплині.

В дуплі якщо не білка то сова,
Та ще дивам отут немає ліку.
І йде твоя по колу голова,
І ти стаєш язичником навіки.

* * *

Ви, що погрузли у гріхах,
Бридкі служителі мамони.
На людській крові і кістках,
Будуєте для себе трони.

Чужа біда вам не болить,
І совість Бог зна де кочує.
Байдужий час, бездушна мить,
Кричи, гукай – ніхто не чує.

* * *

Безсонна ніч залякла у вікні,
Мільярди зір гойдає синє небо .
Не прожену думки журливі, ні,
А навпаки покличу їх до себе.

Недбало рими кину на папір,
Переплету в словеснім візерунку.
Втікаючи від болю та зневір,
Отак в собі шукаю порятунку.

* * *

У жорстокім світі, де напасти
Сіють в серці сумніви і біль,
Дуже легко у зневіру впасти,
Але важко вирватись звідтіль.

І марною буде в храм дорога,
Якщо навіть ти туди підеш,
Бо як у душі немає Бога,
То його і в церкві не знайдеш.

* * *

Скляніє синь від холоду, либонь,
Вмирає жовте листя край дороги,
І гріє горобинувий вогонь
Туманам бородатим босі ноги.

Колючий вітер лисеням рудим
В сухій траві збирає роси стиглі.
Піду в степи і назбираю рим,
Поки дощі їх змити ще не встигли.

* * *

– Боже, лютують хвилі,
Берег ніде не мріє.
Знаєш, мій друже милий,
Ти не втрачай надії.

- Боже, я взяв з собою
Птахів, тварин і звірів.
Ще не забудься, Ною,
Взяти любов і віру.

* * *

Зітхає у дуплі стара сова,
Не спиться їй, і я не можу спати.
Шукаю ще не сказані слова,
Метафори і рими, де їх взяти?

Вдивляюся в заплакане вікно
(По зорях нині марно ворожити).
І падає у ніч на саме дно
Ще один даремно день прожитий.

* * *

Згоріли до останку теплі дні,
Осипалися цвітом деревію.
Безлисті клени у моїм вікні
Вже ні за чим сьогодні не жаліють.

До дна прозора у ставку вода
В собі відбила береги високі.
Холодної зими важка хода
Відлунює тривогу і неспокій.

* * *

У нього нема вже сили,
Давно оминає ласка.
Всю мордочку струпи вкрили
Котові, що зветься Васька.

Лежить у кутку кімнати,
Не хочеться йти нікуди.
Як добре йому не знати,
Що завтра його не буде.

* * *

Далекий край, лісів черлена мідь,
В чагарнику знайомий звір блукає.
Над прірвою стара сосна стоїть,
Вона усе до крихти пам'ятає.

Навколо тиша нидіє німа,
Крадеться вечір по слизькому глею,
І тільки спогад часом крадькома
Стискає серце, начебто петлею.

* * *

Там, за маревом ночі,
У забуті світи,
Схочеш ти чи не схочеш,
Але мусиш піти.

Замете слід пороша
І розтане в імлі,
По собі щось хороше
Залиши на землі.

* * *

Німа краса написаних картин,
Мистецтво досить щире і відверте
Та розумієш – тільки ти один,
Живий отут. А все навколо мертво.

Мазки на полотні то тут, то там,
Я відчуваю запах фарб та й годі.
Таланту майстра шану всю віддам,
Але вклонюсь лише живій природі.

* * *

Ключ журавлів у вирій відліта,
Кущі калини тліють біля хати.
Мої даремно втрачені літа,
Я вам не буду більше докоряти.

Бо в осені думок напозичав,
Доці мені писати допоможуть,
Ще попрошу знайомого сича,
Щоб дні мої на рими перемножив.

* * *

Причал мій загубився хтозна-де,
Закутався туманами густими.
Я вкотре утікаю від людей,
Порозуміння не знайшовши з ними.

Крикливі чайки і цікавий краб
Спостерігають цілий день за мною.
На острові знаходжу дивний скарб,
Який я називаю самотою.

* * *

Притулилась до плоту жура,
Заглядає розгублено в очі.
Їй давно вже у вирій пора,
А вона відлітати не хоче.

Хльоска вітер, немов багатом,
У вологу розвихрену просинь.
Сиплють клени червінці кругом,
Обдаровують золотом осінь.

* * *

Летять у безкінечність день за днем,
Ковтає їх брудна бурхлива Лета.
Мені б на хвильку стати журавлем,
Щоб злинути у небо... Але де там!

Хіба ввісні і то, як був малим,
Бо нині сні глузують наді мною.
Гірчить квітучих вишень білий дим
І падає на скроні сивиною.

* * *

Фарбує жовтень сонну далечінь
Та падолисту поки що немає.
Лиш ранками його помітно тінь,
Яка в собі вже холоди ховає.

Опівдні обігрієшся хіба
(Надвечір сонце світить неохоче),
І бродить попід вікнами журба,
Закутавшись у чорну хустку ночі.

* * *

Живи без нарікань, отак як є
(Бо з долею сваритися не можна),
Запам'ятай, що тут усе твоє,
Мала комаха і травинка кожна.

А ще вдивляйся у блакитну вись,
Вслухайся в кожную пісню журавлину.
І знаючи, що це мине колись,
Увесь цей світ люби, немов дитину.

* * *

Тремтять на вістрі неживі листки,
Безсонні ночі накликають втому.
Міст в небуття невидимий, хисткий,
Але усі перейдемо по ньому.

Ніхто не схибить, ані ти, ні я,
Ні птах, ні звір, ні той шипшини кущик.
Природо віща, матінко моя,
Благослови усіх нас, нині сущих.

* * *

Над обрієм гойдається зоря,
Порожні гнізда спогади колишуть,
Птахи повідлітали за моря
І криками уже не будять тишу.

Густий туман снується у яру,
Мені здається, ніби він із вати.
Листок малий у хату заберу,
Удвох нам легше буде зимувати.

* * *

Повітря перегіркло полинами,
Далекі села губляться в степах.
Кружляє над ріллею сірий птах,
Здається, рідне є щось поміж нами.

А височінь не відає межі
І далечінь також кінця не має,
Але його лише одне лякає,
Що в цьому світі всі йому чужі.

* * *

Земля по спіралі колує,
Ніколи не спиниш її.
Здається, хаос тут панує,
Та в неї порядки свої.

Канонам земним підкорившись,
Ти істину істин затям –
Ніхто не помре, не родившись.
І це є законом життя.

* * *

Гублять жовті листки ясени,
Тужать в небі знайомі лелеки.
Полечу з ними я восени
У краї невідомі, далекі.

Чи вернуся, то хто його зна,
Бо печуть важко зранені груди.
Тільки знаю – ще буде весна,
Хай без мене, та все-таки буде.

* * *

Ах, як багато в цьому світі див,
Веселка і хмаринка, наче з вати,
І сніжка стане жменькою води,
Аби ростка від смерті врятувати.

Тут може бути все, і поміж тим
Надії іскра жевріє роками –
Що знов колись ти будеш молодим
В чужих світах, незнаних досі нами.

* * *

Скільки літ зозуля накувала,
Вже не пригадаю нині я.
Папороть ночами на Купала
Відцвіла в загублених краях.

Сивиною старість скроні вкрила,
Що попросиш – зробить навпаки.
Ах, зозуле, пташко сивокрила,
Де мої розвеснені роки?

* * *

Давно згоріла осінь золота,
Рясні дощі відплакали за нею.
Шукає ворон втрачені літа,
До вечора блукаючи стернею.

Кістки старих, обвітраних беріз,
Ані листочка – порожньо і голо.
Всю душу розтривоживши до сліз,
На комишині вітер грає соло.

* * *

За вікном, здається, втихла хуга,
І втомився вітер голосить.
Так живу – ні недруга, ні друга.
Може, в гості рими запросить?

Стануть вірші друзями моїми
Й ніби відчуваючи вину,
Аж до ранку посумую з ними,
На папері душу розіпну.

* * *

Захлинулася тиша вином,
Перегіркла уся полянами.
Сині ночі стоять під вікном,
Ледь сумують за дивними снами.

Опадають листки з жовтих крон,
Пригорнувся до неба лелека,
І лиш пам'яті сивої схрон
Зберігає дитинство далеке.

* * *

Місяць над хатиною завис
(Щойно допили ми з ним вино).
І лечу я головою вниз,
В спогади глибокі, аж на дно.

Знаю вже, не повернуся знов
У давно покинуті світи,
Бо кругом поріс болиголов,
Густо так, що й стежки не знайти.

* * *

Прийду в цей світ, який увесь тремтить,
Для вічності всього лиш на хвилину,
Щоб згодом усвідомити за мить,
Що врешті-решт колись його покину.

Ця думка стисне душу, як удав,
Або одній лиш їй відомі пута.
Напевно, Бог свідомість людям дав
Не так як дар, а за гріхи покуту.

* * *

Торішнім листям терпко пахне ліс,
В ярах притихли гомінки потічки.
Хміль по старому кленові поліз
І виглядає, що там коло річки.

Знайомий птах кружляє в вишині,
Сьогодні повернувся він додому.
А як жилось йому на чужині?
І не питайте, не скажу нікому.

* * *

Сьогодні поховали діда,
Він мав років десь близько ста.
Ще позавчора пообідав
Та вже вечеряти не став.

Мовляв: «Покликала дорога».
Й пожартував ще поміж тим,
Що не близенький шлях до Бога,
А надголодь все ж легше йти.

* * *

Впадеш листком в обійми сірих днів,
З отих тенет не вирвешся ніколи.
І скажеш: «Як же, світе, ти збіднів,
Що нині сад стоїть сумний і голий»

Задумається світ і як на те,
Усе збагнувши, стане зовсім іншим.
Твій сад весною знову зацвіте,
Лиш тільки ти до світу будь добрішим.

* * *

Бузковим цвітом день наскрізь пропах
(Здається, він давно не був таким).
Вітри читають трави у степах,
Гортаючи зелені сторінки.

Кує ліга зозуля у саду
Та й кидає усі за живопліт.
Я на Купала в темний ліс піду
І їх віддам за папороті цвіт.

* * *

Утекти від образ сиротою, без імені й роду,
Щоб нікого не знати, й тебе щоб ніхто не впізнав.
Все залишити тут, взяти тільки одну лиш свободу,
Поселитись в лісах чи в степу серед буйності трав.

Прихистити сову, обігріти знайомого зайця,
Врятувати цей світ, за нещасного ставши грудьми,
Не боятися там ані злодія, ні сіроманця.
Що для мене вони? Я їх бачу
весь час між людьми.

* * *

Ну скажи, навіщо ворожити,
Жовтоока осене моя.
Скільки ще тобі лишилось жити,
Ми обоє знаєм, ти і я.

Лиш птахи загубляться у далях
І побілить землю сніговій,
То зима поставить на скрижалах
Крапку в біографії твоїй.

* * *

Яка сумна й глибока ніч осіння,
Думки снуються спрутами весь час.
Поринути колись у безгоміння
Тут кожному судилося із нас.

Мій засвіте незвіданий, незнаний,
Людських життів шалений зорепад.
З твоїх широт ми, вічні Магеллани,
Ніколи не вертаємось назад.

* * *

Бідний мій піїте, чом це ти
Нидієш без віри і надій?
Пишеш із минулого листи
Й сам собі читаєш їх тоді.

Непотрібні спогади, повір,
Це лиш пам'ять і нічого більш.
Виссе душу всю твою папір
За отой, усім байдужий, вірш.

* * *

Кудись втекло моє дитинство,
В торбині зошити й книжки,
А день яскраво-золотистий
Мені на спогади важкий.

Чомусь їх нині забагато
(Зійшлися, ніби на біду).
Прийду туди, де була хата,
І навіть місця не знайду.

* * *

Сум ховається за фіранку,
Ходять в лузі гривасті коні.
Ніч вороною аж до ранку
Примостилася на балконі.

Бризне сонце і рос краплини
Загоряться на травах – рутах,
День всміхнеться, немов дитина,
Тільки шкода коней у путах.

* * *

Ночам, здається, просвітку нема,
Десь грає вітер на очеретині.
Неквапно насувається зима –
І через те незатишно тут нині.

Торкаюся душею холодів
(Вони у мене стали на заваді).
Я в травень повернутися хотів,
А потяг зупинився в листопаді.

* * *

Розрослася в степу ковила,
По зеленому сріблом латає.
Тут недавно не стало села,
Кілька пусток вже вічність ковтає.

І покинув гніздо сірий птах,
Певно від самоти занедужав.
Край дороги в густих терниках
Мріє цвинтар, до всього байдужий.

* * *

Відгомніло літечко давно,
Напившись із квіток хмільного трунку.
Я в душу заглядаю, аж на дно,
Шукаючи для неї порятунку.

Січеться осінь мрякою з небес,
Гойдає вітер на вікні фіранку,
І сірий день, немов бродячий пес,
Сьогодні мокне біля мого ганку.

* * *

Чебрецю на горілці настою,
Для смаку ще добавлю вина.
Я ніколи не буду з тобою,
Рідний краю, тут скрізь чужина.

Щось просити запізно у долі
(Вже ночами під серцем болить).
Назбираю волошок у полі,
Повернуся в дитинство на мить.

* * *

Блукає дощ по вуличках старих
У місті, де мене давно немає.
Здається, вітер на хвилину втих
І воду з ринви жадібно ковтає.

До болю там знайоме все мені –
І парк, і жовті липи вздовж алеї.
Пливу у снах в минулого човні,
Що змайстрував із пам'яті своєї.

* * *

Ну як ви тут, змарновані літа?
(На себе нині збоку я погляну).
Таке багряне листя проліта,
Прийду, як у дитинстві, на поляну.

Впаду в траву, що з вечора в росі,
Послухаю, як дятел барабанить.
Все пригадаю і пробачу всім,
Лиш тільки б душу знову не поранить.

* * *

Біжи, моя дитино, у жита,
Де квітнуть маки і волошки сині.
Наздожени усі свої літа,
Збагни життя хоч завтра, а хоч нині.

Або ніколи, то скоріш за все
(Циганка – доля підтасує карти),
Й тобі нічого це не принесе,
Крім спогадів, які гроша не варті.

* * *

Фарбую день в зелені кольори,
За вікнами блукає літо нині.
Та знаю, що усе це до пори,
Бо ранки носять холод у торбині.

Знов полетять до вирію птахи
(Вони сьогодні, як маленькі діти).
Зима забілить осені гріхи,
Якби й мені свої кудись подіти.

* * *

Ми попів зір, що згинули колись,
Космічний порох, майже невловимий.
Як прийде час, то злинемо увись
І знову станем зорями новими.

Хай буде це не скоро, не тепер,
Поки що кожен з нас жива людина.
Але для того, хто уже помер,
Чи мить, чи вічність – зараз все єдино.

* * *

Стою самотній біля переправи,
Скелястий берег мріє вдалині.
До крові покололи ноги трави,
Але пливти не хочеться мені.

Я знаю, що на березі чужому
Свій рідний край не зможу розлюбить.
І не зумію втрапити додому,
Коли прийде моя остання мить.

* * *

Бліда краса зимових вітражів,
Що холоду потрапили в обійми.
Здається, день спинився на межі
І заглядає в змерзлих вікон більма.

Напевно, він побачив щось отам,
Бо так увесь притиснувся до рами.
Товче зима у білий свій тамтам*
Колючими січневими вітрами.

*Тамтам – ударний музичний інструмент

* * *

Хто я? Маленьке стебло.
Що то у мене за доля?
Вибіг у степ, за село,
Та й загубився край поля.

Де я узяв стільки сил?
Як не загинув зимою?
Вітер з козацьких могил
Часто говорить зі мною.

* * *

Роблю вітрильник із дитячих снів,
Його фарбую у рожевий колір.
Я попливу до тих далеких днів,
Що ледве мріють аж на видноколі.

Від спогадів снується тінь густа,
Рвучкі вітри товчуться біля хати.
Вони мені, здається, неспроста
Останнім часом заважають спати.

* * *

В неволі родитись
Нещасним і кволим,
Але не коритись
Нікому ніколи.

Світами блукати,
Без племені й роду
І птахою стати
В осінню негоду.

* * *

Тремтів, як лист на деревині,
Бо знав, що скоїв люте зло.
В його полатаній торбині
Аж тридцять срібняків було.

Край неба місяць блідолиций
Донизу очі опускав,
Коли він на старій осиці
Чіпляв з петлею мотузка.

* * *

Вони взяли і цвяхи, й молотка,
Й розп'явши підняли, щоб кожен бачив.
З глибоких ран сочилась кров липка
І на каміння капала гаряче.

І він помер, але не в тому річ
(Стою сьогодні перед фактом голим):
Допоки в душах не здолаєм ніч,
Цей світ не подобрішає ніколи.

* * *

Місяць кинув промені
На стару сосну,
Нагукаю споминів,
Може, не засну.

Ніби пілігримами,
Прийдуть по росі
І до ранку римами
Стануть вони всі.

* * *

Малюю літо на папері
З річками теплої води,
Бо вже постукали у двері
Осінні жовті холоди.

Хай зможу я не все збагнути,
Але тепер не в тому суть.
Мені лиш спогади вернути,
Що на малюнках тих живуть.

* * *

Про щось вночі шепочуть ясени,
Верхівками торкаючись до хмари.
Чекаю на повернення весни,
Моя душа давно вже нею марить.

А та собі блукає хтозна-де,
Або вітрам потрапила у сіті.
Боюся, що вона десь пропаде,
Як пропадає найдорожче в світі.

* * *

Перегіркли степи полянами
І птахи загубились в імлі.
Наче коні пройшли табунами,
Так схилилась трава до землі.

Ніч туманами стеле долини
(Там ніхто окрім неї не спить),
І старий журавель край цямрини
Аж до ранку на вітрі скрипить.

* * *

Як же довго я йшов до оцього мінливого світу,
Був травою, вівсом, може навіть і квіткою був.
Та судилось мені впасти скошеним посеред літа,
Дуже шкода, що я всі життя попередні забув.

Тільки мозок весь час зафіксує дивні видіння,
Ніби все це колись вже зі мною було і не раз.
Розумію лише, що життя – це таїн володіння,
Та збагнути його не судилось нікому із нас.

* * *

Вже хатина ця дуже стара,
На подвір'ї зійшлись ясени.
Вкрита лісом висока гора
Береже їхній спокій і сні.

Я б вернувся, ще досить снаги,
Хоч і сили давно вже не ті,
Та в минуле глибокі сніги
Блокпостами стоять на путі.

* * *

Покотилась осінь по стерні
В місяця пощерблену макітру.
Плаче дощ у сонному вікні,
Утирає сльози шматтям вітру.

Відлітають журавлів ключі,
Бо давно вже літечка немає.
Й грюкає віконниця вночі,
Сни мої у вирій проганяє.

* * *

Яка сумна ота прощання мить,
Байдужий вітер будить мокру тишу.
Останній птах у вирій відлетить
Й нічого після себе не залишить.

Хіба гніздо в безлистому гіллі
Верби старої, що заснула досі.
Де по воді листочки – кораблі
Пливуть у гавань, що зоветься Осінь.

* * *

Нічого вже не жду від вас, літа,
Душа угамувалася нарешті.
Чи то багряне листя проліта,
Чи пелюстки квітучої черешні.

Чи то сніги. Мені байдуже все.
Смішні людські комедії і драми,
Нічого день новий не принесе,
Чекаю ночі, бо живу лиш снами.

* * *

Такий багряноокий листовій,
Вже холодами сонна тиша марить.
Торкається проміннями до вії
Ранкове сонце, вийшовши з-за хмари.

В лугах немає трав, лише стерня,
Гойдають гнізда клени кольорові.
Та ще вітри блукають тут щодня,
Сколовши босі ноги аж до крові.

* * *

Давно кудись поділося тепло,
Пожовклий хміль заплівся в огорожу.
Рудого листя всюди намело,
Тепер я більше рим знайти не можу.

Ті вірші, ну нащо вони комусь?
У кожного проблеми і турботи.
Вночі сьогодні кленом обернись
І надарую людям позолоти.

* * *

Блудливу душу хто збагнути може?
Вона грішити звикла крадькома.
Тепер ніхто вже їй не допоможе,
Хіба лиш віра, та її нема.

Блудила нишком вчора й позавчора
(Отак було і буде так завжди).
Огидна і облеслива потвора,
Якщо її зустрінеш – обійди.

* * *

О, світе мій, розгнuzданий, розкутий,
В тобі межі жорстокості нема.
Так хочеться хоч раз тебе збагнути,
Але людина – загадка сама.

Перуна знищить, розп'ясти Ісуса –
Хтось, певно, бачить в цьому сенс життя.
Чи, може, просто – це лише спокуса,
Аби шукати згодом каяття?

* * *

По сонній шибці краплею води
Збіжу колись та й упаду додолу.
Чим досі жив, що так любив завжди,
Я більше не побачу вже ніколи.

Ні неба, ані птаха в вишині,
Снігів, яких зима насипле всюди.
Скажіть, навіщо все оте мені,
Коли повік підняти сил не буде?

* * *

Ах, панно весно, панно весно,
Мені сьогодні все одно.
Ніколи більше не воскресне
Той цвіт, який зів'яв давно.

Можливо, цей, що є, не гірший,
Але й не кращий, далєбі.
Оцей ти роздаровуй іншим,
Бо той, що вмер, я взяв собі.

* * *

Літа, літа, не треба йти до мене,
Вас нині тут зібралася гора.
Погляньте, як скидають листя клени, –
Це значить, що прощатися пора.

Коли впаду між битими шляхами
(Такі останнім часом сняться сни),
Скажіть ви так: це разом із птахами,
Він відлетів у вирій до весни.

* * *

Сумні ці вірші, а чому – не знаю
(Чи на заваді стали холоди).
Я з пам'яті усе повимітаю,
Зі спогадами разом назавжди.

Час вигоїть і зарубцює рани,
Гріхи неквапно зішкрібе ножем.
Тоді й душа боліти перестане,
Жаль: те, що не болить, – усім чуже.

* * *

Сиплють клени мідяки
Прямо на дорогу.
Покололи будяки
Вітру босу ногу.

Птахи линуть вдалину
Понад рідним краєм.
На бадиллі полину
Вечір догоряє.

* * *

Тремтить на вітрі одинокий лист,
Вдивляється у порожнечу голу.
Його тепер не вабить вітру свист,
Бо скоро треба падати додолу.

Нехай у серце вже закрався щем
І спогади про літо майже стерті.
Та тільки в нього є душа іще,
Яка ніколи не підвладна смерті.

* * *

Ах, скільки болю в пізній цій красі,
Як падолист останні скине шати.
Пташиних вже не чути голосів,
Нема кому у вирій поспішати.

Вмирає хризантема під вікном,
Ніхто сьогодні їй не допоможе,
І місяць, перевернутий вверх дном,
Ніяк з калюжі вибратись не може.

* * *

Притулився до вікна листок,
Про минуле спогад береже.
Перемерз увесь аж до кісток,
Перемок до ниточки уже.

Досі сподівається на те,
Що зима загубиться в степах,
І прилине літо золоте
З вирію далекого, мов птах.

* * *

Від холоду сховатися не можу,
Я наче той метелик без крила.
Гудуть вітри нахабно і вороже,
Рудого листя осінь намела.

Перебираю в пам'яті всі дати
(Похмурий день тепла не принесе).
Так мало часу, щоб усе згадати,
І так багато, щоб забути все.

* * *

Бродить ніч, як мара,
У моєму саду.
Листя жовта гора
Палить осінь руду.

Тільки диму нема
І не буде уже.
В душу люта зима
Заповзає вужем.

* * *

Липневий день від спраги мліє аж,
Сховались тіні в зарослі ожин.
Край обрію гойдається міраж,
Чи дійде хто до нього, підкажи.

Він, ніби щастя. Спробуй лише ти
(Своїх не треба шкодувати ніг).
Можливо, вдасться, все-таки, дійти,
Бо досі це зробить ніхто не зміг.

* * *

Забутий краю, що тобі до мене?
Чому так часто снишся ти мені?
В червоні шати одягнулись клени,
І котяться у зиму жовті дні.

Здається, вже до неї недалеко
(Чомусь думки у рими заплелись).
Ввісні я бачив, як старий лелека,
Із-під крила вдивлявся в мокру вись.

* * *

Як швидко заросло все терниками,
Кругом висока і суха трава.
І тільки спогад тулиться думками
До пам'яті, що й досі ще жива.

У нього постаріло вже обличчя,
Блакитні очі повні доброти.
Якщо тебе в минуле він покличе,
То знай, що там нічого не знайти.

* * *

Скотився серпень в сонячну макітру,
Сколов до крові ноги на стерні.
Даремно щось доказувати вітру –
Він рве на клапті хмари мовчазні.

Здається, скоро буде їх латати
Дощів нитками осінь золота.
Скрипить старенька груша біля хати,
Ховає у дупло свої літа.

* * *

Скупався день в зеленім океані,
Між буйних крон, сполосканих дощем,
Та не допив у приморозки ранні,
Бо червень розпочався тільки ще.

Збагнувши все, час пролетить, мов пташка.
Одягнуться дерева в листя мідь.
Як стане на душі нестерпно важко,
До лісу помолитися прийдіть.

* * *

Упало літо осені на дно,
За ним не треба більше жалкувати.
Метелик нині б'ється у вікно
Моєї невеличкої кімнати.

Маленький принц – розірване крило,
Над ним вітри глумилися зухвало.
Впущу його, бо що б там не було,
У цьому світі друзів дуже мало.

* * *

Нічні видіння, що приходять в снах,
Мов кропивою проросли крізь душу.
Зосталась хтозна-де моя весна
Та допливти до неї таки мушу.

Вода, як від медуз – липка кругом
(Назад собі вернутись не дозволю).
Солоний бриз січється батогом
І вкотре прокидаюся від болю.

* * *

Летить, мої літа, у далечінь,
Ніколи вас не буду виглядати.
Вже кидають птахи легеньку тінь
На дах давно покинутої хати.

Вдивляюся у небо кожен раз,
Вслухаюся в зірок німу розмову.
Усіх неквапно вб'є жорстокий час,
Щоб через вічність воскресити знову.

* * *

Відгомонила осінь золота,
Останній птах подівся хтозна-де.
Гойдається заплакана сльота
І прихистку для себе не знайде.

Колючий вітер заросився аж
До пояса. Й комусь читає вірш.
Під вечір ще напише він пейзаж,
Де, крім дощу, нема нічого більш.

* * *

Вигнанці ми розтрачених років,
Бродягами блукаєм по землі.
Здригаємось ввісні на дзвін підків,
Що вже давно розтанув десь в імлі.

Отак бездумно проживаєм дні,
Не відаєм, де знайдемо кінець
Та об шляхи тернисті, кам'яні
Стираєм босі душі нанівець.

* * *

Літечко зосталось хтозна-де
(Знову я розлук не омину).
Осінь листя спалює руде,
Вітер грає музику сумну.

Ще не раз тут зацвітуть сади,
Ще птахи розбудять сонну вись,
Ще весна повернеться сюди,
Ти ж не обіцяй і не клянись.

* * *

Летять лелеки над рідним краєм,
Купають ранки зірки в росі.
Маестро – вітер на дудці грає,
Жбурляє листя під ноги всім.

А дні короткі все холодніші,
Туман блукає, мов пілігрим.
Збирались ночі писати вірші
Та тільки марно – немає рим.

* * *

Апостоли, філософи, митці,
Що жити без гріхів людей учили,
Робіт неперевершених творці,
Невже вони ніколи не згрішили?

Сура Корану й Біблії рядок,
Напевно, тільки для душі підніжки,
Бо як від грішних вберегтись думок,
Коли гріхам відпущені всі віжки?

* * *

Окраса осені – багрянці,
Листків опалих жовтий сум.
Я бачив позавчора вранці,
Як вітер пив дзвінку росу.

Він цілу ніч блукав лугами,
Сховавши холод під полу,
А потім босими ногами
Топтав край поля ковилу.

* * *

Жив піт у гордій самотині,
Іскру словом викреслати міг.
Тільки всі його забули нині,
А чому? Додумайтесь самі.

Щоб для вас це не було секретом,
Розповім усе вам так, як є:
Згодом став придворним він поетом,
А простіше – царським холуєм.

* * *

Ще у дитинстві свинопасом був,
Душею підлий і, як змій, лукавий.
З якого роду-племені – забув,
Схотілося йому багатства й слави.

Він думав, ніби Богом став тепер,
Чужі вершити долі часто брався,
Але невдовзі цар отой помер
І катом в пам'яті людській зостався.

* * *

Коли дотліє полум'я руде,
Яке нікого ще не обігріло,
То сірий птах за обрій упаде
І холоди скують безсиле тіло.

Тоді ти пошкодуєш за тим днем,
Що в річку сипав сонця філіграні,
Де вітер над калиновим вогнем
Палив про літо спогади останні.

* * *

Віки рокам трухляві кості мелють
З байдужістю німою на лиці.
Руйнує час міцну гранітну скелю,
Від кирки відлітають камінці.

Бреду у вічність млявою ходою,
Бо поспішати вже нема причин.
І чую, як чвалає хтось за мною.
То сива старість. Спробуй, утечи.

* * *

Пряжа бабиного літа
Намоталася на сук.
Ніч, ніким не обігріта,
П'є з цикорію росу.

Вкотре сич не буде спати
І під вітру полонез
Рахуватиме карати
Зір, що падають з небес.

* * *

Здається, гину в цьому сірім світі,
У ньому вже давно немає див.
Нарву сьогодні жовтих сухоцвітів,
Отих, що досі вітер не спалив.

Зігрію руки жаром горобини
(До краплі душу випила сльота).
Із болем відчуваю, як хвилини
Летять у вирій крізь мої літа.

* * *

Німа нудьга покинутої хати,
До неї сум притиснувся грудьми.
Хатина ця втомилася чекати,
Вона забута Богом і людьми.

Абстракція малюнків стін обдертих,
Їх тільки час так розписати міг.
Нема нікого, лише вітер впертий
У сінях щойно відпочити ліг.

* * *

Задумалася осінь на хвилинку
І задивилась у барвисту даль.
В сріблястій павутиночці росинка
Дзвенить на вітрі, начебто кришталь.

Давно в копиці складені покоси,
У багряниці одяглись кущі,
І вересень біжить стернею босий,
Несе в торбині смуток та дощі.

* * *

Пропахла далеч спогадами літа,
Торкає хмару сірий птах крилом.
Сьогодні вже немає де зігріти
Замерзлих рук, так холодно кругом.

Сховало сонце десь протуберанці,
Вітри з дерев зривають листя мідь.
Похукаю на посинілі пальці.
А чим же можна душу обігрить?

* * *

За вікнами блукає сонний вечір,
Іти не хоче від моїх воріт.
Неквапно так поклав мені на плечі
Важкі долоні перетлілих літ.

Стаю поволі схожим на дитину,
З усім змиряюсь – виходу нема.
І відчуваю, як мені у спину
Розлуками вже дихає зима.

* * *

Жбурнула осінь перевесла
У листопадову печаль.
Я крізь літа в човні без весел
По жовтих снах мандрую вдаль.

Вертаюся до свого краю,
Що весь мелісою пропах
І пам'ять спогадом латаю,
Мов рідної хатини дах.

* * *

Життя з буденності сплелось
І без прикрас.
Пофарбував мені волосся
Цирюльник – час.

Загримував моє обличчя
Й сказав: «Дивись,
Коли до себе я покличу,
То не барись».

* * *

Відлечу у вирій, відлечу,
Осені для цього тільки треба.
Я сьогодні вранці ніби чув,
Як птахи кричали в синім небі.

За вікном стоять липневі дні,
То ж будити рано ще тривогу.
Певно, хтось нагадує мені,
Що пора збиратися в дорогу.

* * *

Сьогодні вірші допишу свої
(Для когось, може, – це дереворити).
Повиганяю з пам'яті рої
Знайомих строф, щоб їх не повторити.

Коли моя кривавила душа,
То ними лікував її щоночі.
Нехай вони не варті і гроша,
Я з вами сперечатися не хочу.

ЗЕЛЕНИЙ КАМІНЧИК

(Казка)

Було це дуже і дуже давно. На краю старезного лісу стояла маленька хатина під солом'яною стріхою з блакитними віконцями у сад. І жив у тій хатині хлопчик. Були у нього тато і мама, ряба корова і великий кудлатий собака. А ще він мав невеличкого, з голубине яєчко, зеленого камінчика. Хлопчик знайшов його на дні глибокої яруги, вимитої за сотні років весняними паводковими потоками та срібними літніми дощами. Він ніколи не розлучався з ним, завжди носив у кишені, а на ніч дуже часто ховав собі під подушку. Бувало, коли залишався на самоті, то розмовляв з ним, наче з якоюсь живою істотою. А ще хлопчик дуже любив ліс. Ліс був для нього другою домівкою. Він знав у ньому кожну стежинку, кожне дерево, кожен кущик. «Ау!» – гукнув хлопчик одного разу в лісі. І почув, як хтось у глибині лісу відгукнувся. «Ти хто?» – запитав він. «Я Луна», – відповіли йому. «А що ти тут робиш?» – знову запитав хлопчик. «Я тут живу, тому що ліс – то моя домівка». «Я хочу побачити тебе, покажися мені», – попросив хлопчик. «А ти спробуй знайти мене», – грайливо відповіла Луна. Хлопчик бігав по лісу гукаючи, і коли йому здавалося, що Луна вже зовсім поруч, вона відгукувалася до нього десь дуже здалека. Втомившись, хлопчик ішов до високого крилатого дуба і спочивав під його кроною. Багато разів він намагався побачити Луну, але все марно. Швидко спливав час, і згодом його покликала Далечинь. Хлопчик пішов до лісу і погукав Луну. «Луно, – сумно промовив він. – Я мушу попрощатись з тобою, тому що мене вже більше тут не буде». «Добре», – сказала Луна. – Тільки лиши мені щось на пам'ять про себе». «Луно, у мене нічого немає, окрім зеленого камінчика». «Ну тоді подаруй мені свого камінчика, – попросила Луна, – Поклади

Його в дупло старого дуба, під яким ти відпочиваєш». Йому шкода було камінчика, але Луні він не зміг відмовити. Хлопчик підійшов до дуба, доторкнувся устами до камінчика, став навшпиньки і поклав його в дупло. «Дякую, – сказала Луна, – я не залишуся перед тобою в боргу і подарую тобі дитинство». «Навіщо мені аж два дитинства? – Розсміявся хлопчик. – Прощавай, Луно!» «До побачення, хлопчику!» «А що, ми колись ще зустрінемося?» – запитав хлопчик. «Обов’язково», – відповіла Луна. І пішов хлопчик мандрувати чужими далекими світами. Життя не милувало його, а доля щедро обдаровувала то сумом, то радощами, то злом, то добротою, то зустрічами, то розлуками. Швидко летіли літа, осипаючи йому голову сивим попелом вічності. Але хоч де б він був, – завжди тужив за краєм, у якому народився. І чим він старішав, тим сильнішою ставала його туга. І настав час, коли він повернувся додому вже сивим, стареньким дідусем. Марно шукав стежину, по якій бігав дитиною. Брів по траві і диких квітках навпрошки туди, де колись була батьківська хатина. Шлях був не близьким. Він дивився навколо – і нічого вже не міг упізнати. Все змінилося, але найбільше змінився він сам. Нарешті він прийшов до того місця, де була колись хата, довго стояв, а потім пішов у глиб лісу. І раптом побачив знайомого дуба. Дуб, як і раніше, був величезним, міцним, лише де-не-де з-під зеленого руна гостро стирчали сухі гілки. Дідусь притулився до його стовбура спиною і повільно сів на землю. Так було колись, ще в дитинстві. Лише втома ніби свинцем наповнила все його тіло. Він заплющив очі і поринув у спогади. «Добрідень, хлопчику!» – ніби з даліни почув він голос. Голос видався йому знайомим, але коли і де він його чув, – то вже не зміг пригадати. «Хто ти?» – запитав дідусь. «Я Луна, я впізнала тебе відразу, ти той самий хлопчик, що колись подарував мені зеленого камінчика, він і досі лежить на дні дупла знайомого тобі дуба. «Так, так, – сказав дідусь, – тепер я все пригадав». «То може знову пограємо у хованки?» – запитала Луна. «Ні, Луно, у мене вже немає сили бігати за тобою по лісу». «А пригадаєш? Колись я пообіцяла вернути тобі дитинство. Тож лови його!» – крикнула Луна і заховалася за деревами. «Ау!» – вигукнув хлопчик і побіг

наздоганяти Луну. Він біг за нею і бачив, що у лісі нічого ні крапельки не змінилося, все тут було йому знайоме. І ліс, який так багато літ стояв мовчазним, раптом ніби прокинувся, ожив і наповнився звуками. Луна все ховалася за деревами, а хлопчик все гукав її, бігаючи лісом. Нарешті він втомився. «Луно, – сказав хлопчик, – я піду до старого дуба і там трішки відпочину». «Добре», – відповіла Луна... Десь високо у кронах дерев зашумів вітер, і суха дубова гілка раптом впала до ніг дідусь. Він розплющив очі. «Боже мій, це був лише сон, дивний сон і нічого більше», – прошепотів дідусь. Він встав, підійшов до дупла і опустив у нього руку. Раптом його пальці намацали гладенького камінчика. Він витягнув його і поклав на закрубілу мозолясту долоню. Так, так, це був той самий камінчик з dna глибокого урвища. Дідусь відразу упізнав його. «Дякую тобі, Луно, за дитинство», – тихо сказав він. «Будь ласка», – десь далеко відповіла Луна. Дідусь міцно стиснув камінчика у своїй жмені і вийшов з лісу. «Прощавай, хлопчику!», – гукнула навздогін Луна. «Прощавай і ти, Луно», – сказав дідусь. Тепер вони обоє знали, що більше вже ніколи не зустрінуться.

ЗМІСТ

«Жовтоцвіти мої, жовтоцвіти...».....	3
«Здається, дощ іти не перестане...».....	3
«Чужина довкола, чужина...».....	4
«Звідкіля ми прийшли сюди...».....	4
«Впасти на землю навznak...».....	5
«Я сам собі і блазень, і король...».....	5
«Вдивляюся у височінь безкраю...».....	6
«Далекі екзотичні острови...».....	6
«Розкину руки і впаду в траву...».....	7
«Я в цих краях багато літ не був...».....	7
«Сонний день відскрипів на морозі...».....	8
«Коли настане правди час...».....	8
«Пропахла осінь полином гірким...».....	9
«Зелені письмена старих лісів...».....	9
«Ви, що погрузли у гріхах...».....	10
«Безсонна ніч залякла у вікні...».....	10
«У жорстокім світі, де напасті...».....	11
«Скляніє синь від холоду, либонь...».....	11
«– Боже, лютують хвилі...».....	12
«Зітхає у дуплі стара сова...».....	12
«Згоріли до останку теплі дні...».....	13
«У нього нема вже сили...».....	13
«Далекий край, лісів черлена мідь...».....	14
«Там, за маревом ночі...».....	14
«Німа краса написаних картин...».....	15
«Ключ журавлів у вирій відліта...».....	15
«Причал мій загубився хтозна-де...».....	16
«Притулилась до плоту жура...».....	16
«Летять у безкінечність день за днем...».....	17
«Фарбує жовтень сонну далечінь...».....	17
«Живи без нарікань, отак як є...».....	18
«Тремтять на вістрі неживі листки...».....	18
«Над обрієм гойдається зоря...».....	19
«Повітря перегірко полинами...».....	19
«Земля по спіралі колує...».....	20

«Гублять жовті листки ясени...».....	20
«Ах, як багато в цьому світі див...».....	21
«Скільки літ зозуля накувала...».....	21
«Давно згоріла осінь золота...».....	22
«За вікном, здається, втихла хуга...».....	22
«Захлинулася тиша вином...».....	23
«Місяць над хатиною завис...».....	23
«Прийду в цей світ, який увесь тремтить...».....	24
«Торішнім листям терпко пахне ліс...».....	24
«Сьогодні поховали діда...».....	25
«Впадеш листком в обійми сірих днів...».....	25
«Бузковим цвітом день наскрізь пропах...».....	26
«Утекти від образ сиротою, без імені й роду...».....	26
«Ну скажи, навіщо ворожити...».....	27
«Яка сумна й глибока ніч осіння...».....	27
«Бідний мій піїте, чом це ти...».....	28
«Кудись скло моє дитинство...».....	28
«Сум ховається за фіранку...».....	29
«Ночам, здається, провітку нема...».....	29
«Розрослася в степу ковила...».....	30
«Відгомоніло літечко давно...».....	30
«Чебрецю на горілці настою...».....	31
«Блукає дощ по вуличках старих...».....	31
«Ну як ви тут, змарновані літа? ...».....	32
«Біжи, моя дитино, у жита...».....	32
«Фарбую день в зелені кольори...».....	33
«Ми попів зір, що згинули колись...».....	33
«Стою самотній біля переправи...».....	34
«Бліда краса зимових вітражів...».....	34
«Хто я? Маленьке стебло...».....	35
«Роблю вітрильник із дитячих снів...».....	35
«В неволі родитись...».....	36
«Тремтів, як лист на деревині...».....	36
«Вони взяли і цвяхи, й молотка...».....	37
«Місяць кинув промені...».....	37
«Малюю літо на папері...».....	38
«Про щось вночі шепочуть ясени...».....	38

«Перегірки степи полинами...».....	39
«Як же довго я йшов до оцього мінливого світу...».....	39
«Вже хатина ця дуже стара...».....	40
«Покотилась осінь по стерні...».....	40
«Яка сумна ота прощання мить...».....	41
«Нічого вже не жду від вас, літа...».....	41
«Такий багряноокий листовій...».....	42
«Давно кудись поділося тепло...».....	42
«Блудливу душу хто збагнути може? ...».....	43
«О, світе мій, розгнузданий, розкутий...».....	43
«По сонній шибці краплею води...».....	44
«Ах, панно весно, панно весно...».....	44
«Літа, літа, не треба йти до мене...».....	45
Сумні ці вірші, а чому – не знаю...».....	45
Сиплють клени мідяки...».....	46
Тремтить на вітрі одинокий лист...».....	46
Ах, скільки болю в пізній цій красі...».....	47
Притулився до вікна листок...».....	47
Від холоду сховатися не можу...».....	48
Бродить ніч, як мара...».....	48
Липневий день від спраги мліє аж...».....	49
Забутий краю, що тобі до мене? ...».....	49
Як швидко заросло все терниками...».....	50
Скотився серпень в сонячну макітру...».....	50
Скупався день в зеленім океані...».....	51
Упало літо осені на дно...».....	51
Нічні видіння, що приходять в снах...».....	52
Летіть, мої літа, у далечінь...».....	52
Відгомонила осінь золота...».....	53
Вигнанці ми розтрачених років...».....	53
Літечко зосталось хтозна-де...».....	54
Летять лелеки над рідним краєм...».....	54
Апостоли, філософи, митці...».....	55
Окраса осені – багрянці...».....	55
Жив піт у гордій самотині...».....	56
Ще у дитинстві свинопасом був...».....	56
Коли дотліє полум'я руде...».....	57

Віки рокам трухляві кості мелють...».....	57
Пряжа бабиного літа ...».....	58
Здається, гину в цьому сірім світі...».....	58
Німа нудьга покинутої хати...».....	59
Задумалася осінь на хвилинку...».....	59
Пропахла далеч спогадами літа...».....	60
За вікнами блукає сонний вечір...».....	60
Жбурнула осінь перевесла...».....	61
«Життя з буденності сплелося...».....	61
«Відлечу у вирій, відлечу...».....	62
«Сьогодні вірші допишу свої...».....	62
Зелений камінчик (Казка).....	63

Ліщенко Григорій Васильович, народився 27 листопада 1956 року в Тернопільській області на хуторі поблизу селища Вишнівець, що розкинулось на мальовничих берегах річки Горинь.

Згодом батьки переїхали на Миколаївщину, де пройшли його дитинство та юність. З 1979 року проживає у селищі Петровому на Кіровоградщині. Працював художником-оформлювачем. Згодом водолазом на рятувальній станції. Нині працює егерем у Петрівському УТМР.